„Danskeren",

et halvugentlig Nyheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika,

udgivet af

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE

Blair, Nebr.

„Danskeren" udkommer hver Onsdag og Lørdag.

Pris pr. Aargang i De Forenede Stater $1.50; til Udlandet $2.00.

Bladet betales i Forskud. Bestilling, Betaling, Adresseforandring og alt andet angaaende Bladet adresseres:

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,

Blair, Nebr.

Redaktør: Harald Jensen.

Entered at the Post Office at Blair, Nebr., as second-class matter.

Advertising Rates made known upon application.

„Danskeren"

bliver sendt til Subskribenter, indtil udtrykkelig Opsigelse modtages af Udgiverne og al Gæld er betalt, i Overensstemmelse med De Forenede Staters Postlove.

Naar Læserne henvender sig til Folk, der averterer i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at faa Oplysninger om det avertererede, bedes de altid omtale, at de saa Annoncementet i dette Blad. Det vil være til gensidig Nytte.

Middagsheden.

Nu sender Solen ned et Straalebad,
og Luften dirrer mættet helt af Hede,
selv Fuglen hænger med sin Vinge lad,
den synes sig af Hjertet ret at kede.
Hver Skabning lider i den hede Tid,
og søger Skygge mod de varme Straaler,
og længes efter Aftensvalen blid,
naar Skaberen os Kølighed tilmaaler.

Selv Blomsten mærker Solens stærke Magt,
taalmodig bøjer den sit stønne Bæger,
dens Blade krøber sammen helt forsagt,
og sukker efter Duggen, som dem tvæger.
Men Vandringsmanden mærker dog nok bedst
hvor tung det er at gaa ad hede Veje,
der, hvor han er en Fremmed og en Gæst,
og intet Hjem mod Skygge har i Eje.

O, saadan Vandrer minder mig om ham,
som gik saa tung, saa tung en Gang hernede,
om Jesus, som her bar vor Synd og Skam,
den tunge Byrde under Dagens Hede.
Hvor brændte Jorden dog hans Gudsdomsfod,
hvor brændte Himlen dog hans Gudsdomsisse,
Hvor trang en Vej han baned med sit Blod
til Himlen, o, det følte han tilvisse.

Men ogsaa vi skal gaa den trange Vej
i Jesu Spor i Middagshedens Trængsel.
Er Dagen heed, vil Modet sige: Nej!
er Foden øm og Hjertet fuld af Længsel,
er Byrden tung, som her vi bære maa,
er Kraften ringe til at taale, lide,
og synes det kun langsomt frem at gaa,
hver Naadedag det dog mod Maalet glide.

Jeg er en Gæst, en Fremmed her paa Jord,
mit Hjem er ikke her i Støvets Dale;
den Vej, jeg vandrer paa, er Jesu Spor,
som fører hjem til Hvile i Guds Sale.
Men Vandringen er ofte svær og trang,
og Livets Trængsel som en Middagshede,
dog prøver jeg at synge Haabets Sang
og øver mig i Jesu Navn at bede.

O Herre! hold mig fast i Jesu Spor;
thi jeg er saare ustrøbelig og ringe,
og mind mig daglig om min Frelsers Blod,
det giver Kraft til Løbet at fuldbringe.
Mit Hjerteblad bli'r ofte saare tør,
men væd du det med Duggen fra det Høje,
giv mig Taalmodighed, som det sig bør
i hver en Trængsel, hver en Livets Møje.

O Herre! lær mig ret at stue hen
til Herligheden, som du har berhjemme,
hver jeg skal se min allerbedste Ven,
min Frelser, og hver Ven, jeg ej kan glemme,
hvor hvert et Savn og hver en mødig Stund
er evig glemt i Skyggen af Guds Palmer
i Paradisets frydefulde Lund,
hvor Herligheden aldrig mere falmer.

Trusant i Juli 1901.

J. Søe.

Breve fra den kinesiske Missionsmark.

I to Breve fra Bolwig, hvori han fortæller om Rejsen op til Da-gu-san og i det hele taget om Forholdene paa den øvrige Missionsmark, gives følgende interessante Efterretninger:

Saa kom vi da til Da-gu-san igen. I Formiddags naaede vi hertil uden at have oplevet videre paa Vejen. Den 28. Marts om Morgenen gik vi om Bord paa en lille, fedtet „Japaneser" og fik en knap Plads i „Agterstalonen". Der var fuldt af Kinesere paa Gulvet, saa vi laa bagerst over Roret. Den Dag kom Skibet ikke længere end til „Blufferne" paa Grund af Storm; men næste Dag, vi sejlede, vare alle søsyge, jeg mindst. Lørdag Morgen naaede vi Tatungkov, kom først i Land henad Aften efter en Sejlads paa 5 Timer i Baad. I Tatungkov vare Folk ret venlige og høflige, ligeledes paa Vejen. Vi havde tre Vogne, idet jo Tsjang-an og Hesing-huo-tsju ere med. Vi ventede at finde Stationen fuld af Soldater, men fandt mærkeligt nok ikke een, derimod fandt vi en Broder til Sun(sen)-hsien-sjeng i Gaarden; han fortlarede imidlertid, athan tun var der for at „look see". Der saa slemt ud rundt om i Værelserne; alle Dørene aabne og Laasene borte. I næsten alle Værelserne var der lavet Kang, og Væggene vare utendelige af Røg og Smuds. Hist og her fandtes et itubrudt Stykke Møbel, en Del af et Bogskab, en Kommode uden Skuffer, en Stol uden Bund, en Seng uden Ben o. s. v. Omme i Haven fandt vi 3 Stænger, hørende til Jernsengen. Hovedhuset var det pæneste at se til. Der fandtes ogsaa 2 hele Borde (Spisebordet og det høje Gæstekammerbord) og en hel Rørsofa, som stod i min Stue. Der fandtes flere itubrudte Kakkelovne og Komfurer; men vi have dog faaet saa meget af Stumperne sammen, at der er bleven en brugelig Kakkelovn og et brugeligt Komfur, hvilket sidste vi allerede have faaet sat op. I vort Sovekammer er der en Kang, og her sove vi i Nat alle fire paa Kangen. Li-hsien-sjeng og de Kristne kom snart, og der blev jo stor Glæde ved Gensynet. Røgelsespindemanden udgød Taarer af Bevægelse; det gamle Skind! Lao-San var ogsaa meget bevæget, hvilket jeg da nok ogsaa var. De have været os behjælpelige alle sammen, baaret Vand, hentet Tørv, Trækul, købt ind til os i Byen o. s. v.; vi manglede jo alt. Li-hsin-sjeng har laant os sin Kang og sine Spande. Kromanden, den enøjede, har laant os Tørv; han var straks her henne, trykkede begge mine Hænder paa vanlig Vis. Mange Besøgende; vi havde dog maattet bede en Del om at komme igen, da vi ikke havde Tid i Dag. Nogle Soldater vare paatrængende og vilde ind; tre trøb endog over Muren, men bleve standsede af Lykkegaard og gik deres Vej igen. Selve Husene, ogsaa det nybyggede, staa jo alle sammen; det er da noget at være taknemmelige for; men du skulde se Kapellet, det er opfyldt af Kanger og utendeligt af Røg og Snavs; det var saa nyt, rent og pænt paa Gulv og Loft, da jeg rejste. Hundene vare der ikke, da vi kom; men de ere velbeholdne i Kost hos en Mand ude paa Landet. Det har Røgelsespindemanden besørget, efter at Soldaterne vare gaaede for ca. 8 Dage siden. Grunden til, at de forlod Stationen, var den, at der var et Rygte om, at jeg kom. Vi havde Møde med de kristne i Aften; det var skønt og bevæget. De have lidt en Del Forfølgelse og især megen Angstelse; men Gud har bevaret dem, og hvad mere er, deres Tro. Den lille Liu og T.'i vare her jo ogsaa. Den lille Liu er trofast. Det var hans Fader, der var bleven grebet. Yang, Skolelæreren, har været i sin Hjemstavn i Sjantung i Vinter; han kommer rimeligvis snart hertil; han var nu landet i Port Arthur og kommen i Olesens Tjeneste.

Kan du tænke dig, hvem den første var, der kom og hilste paa os? Naturligvis Lue-sji-fu, Mureren; han kom spankende med sit smilende Aasyn, som om intet var hændt. Snedkeren har ogsaa været her og Tsj'y-lov-ma, endelig ogsaa K'vei-ling, Kokken; han er nu lige saa høj som jeg. Fa-nin var her ogsaa. Hans Onkel, Tsjeng, en Mand, der er døbt af Presbyterianerne, men som ryger Opium, kom straks i Morges med nogle faa Bøger, han havde dels købt, dels faaet af Folk, ellers ere alle mine kære Bøger gaaet tabt. Jeg er Gud taknemmelig for, at han, vor kære Fader, har ført os saa sikkert saa vidt, og at de kristne ere i Behold, og at vi have Tag over Hovedet. Gud ske Tak — —

De, som have gjort Missionærerne mest Bryderi deroppe, ere Soldaterne; de første Dage kom de stadig til Porten og vilde ind; men de fik ikke Lov til det. En Dag, Bolwig var ude, kom en Soldat til Hest og vilde ind; da Lykkegaard ikke tillod det, satte han med Hesten over Muren ind i Gaarden og vilde saa lukke Porten op for sine Staldbrødre; men Lykkegaard fik ham med en Del Besvær ud af Porten. De to følgende Dage havde de paa Stationen Besøg af begge Mandarinerne, den civile og den militære; vore Venner fortalte dem da om Soldaternes Adfærd og bad dem tage sig af Sagen; de lovede begge godt, og siden fik de mere Ro. — Begge Mandarinerne bare nyerst høflige. Olesen og Vyff afrejste Skærtorsdag til Sju-jang. Bolwing har Andagt hver Aften med dem af de Kristne, som komme. Langfredag Gudstjeneste og Altergang, midt under Prædikenen atter Forstyrrelse af Soldaterne; de bleve jagede bort og Prædikenen fortsat. Forstyrrede Dage, mange Besøgende. Kun to hele Ruder paa hele Stationen — koldt — Træk — de maatte klistre Papir over Aabningerne for at kunne bebo det ene Værelse. — I Haven alle Træer og Buske urørte til Bolwigs Glæde (de have selv plantet hver eneste); kun en Stikkelsbær- og en Ribsbusk bortført, — disse to Slags kende Kineserne nemlig ikke. — Flere af Købmændene, som ellers ikke havde noget med dem at gøre, have beskyttet de Kristne i Byen. — En af disse Købmænd foreslog, at Borgerlavet skulde udstede en Opfordring, der gik ud paa at bede Folk indlevere til Borgerlavet Bøger og andre Sager, som maatte findes rundt om i Hjemmene, saa vilde Borgerlavet sørge for, at det blev overgivet Bolwig. Ikke meget Haab om, at der skal komme noget til Stede. Enkelte Bøger bleve bragte til Stationen de første Dage, deriblandt et nyt Testamente af Rørdam. En Mand sagde, at da det var rygtedes, at Bolwig var kommen til Byen, havde nogle Folk brændt de Bøger, de havde af Stationens — af Frygt for Opdagelse. — Vor gamle Kok har ladet sig fæste igen. Den gamle Tsjiang (Røgelsespindemanden) er antaget som Kuli, og naar Bolwig rejser bort, skal han passe paa Huset, — siden skal han være Vagtmand og Dørvogter. — Bud fra Jang-fu-jung, den eneste Kristen i Fønghvang-tøng, at Stationen er frygtelig ødelagt, selv Murstenene bortført, — de fleste Teglsten endnu paa Huset. Rygtet gaar, at der er 8000 Russere 200 Li, ca. 13 Mil, Nord for Føng-hvang-tøng. — Y, den Mand, der blev fængslet for vore Penges Skyld, besøgte Bolwig den første Dag; han var rask igen og var meget venlig; han havde sagt, vi kunde faa Penge i hans Forretning som sædvanligt, hvis vi ønskede det. Bolwig mener, efter at have været i Føng-hvang-tøng, hvorhen han agter sig med Lykkegaard, at tage tilbage til Tsji-fu og maaske Port Arthur for at holde Konferens, forsyne sig med Bøger, Klæder og Madvarer og rejse tilbage til Da-gu-san. — Kassen med „Sølvtøj og Juveler", som Kineserne mente, det vil sige med noget af vort Vintertøj, skal endnu være i Behold i Templet. Bolwig lader den staa, til han kommer tilbage igen, da den synes at være mere sikker i Templet. Hans lille Drengs Grav urørt (Gud ske Lov), — den var midt i Blomsterhaven og saa kun ud som et Blomsterbed. — Overalt, hvor Bolwig gaar paa Gaden, hører han: „Pastor Bolwig er kommen tilbage! God Mand!" o. s. v. — Det, der glæder Bolwig allermest, er, at alle de Kristne og Katekumenerne have bevaret Troen og ere som før.

Der er meget Røveri og Usikkerhed rundt om i Landet.

Den gamle Tsjiang fortalte, at da han for anden Gang var bleven undersøgt af en Russer, som forlangte Penge af ham, havde han gjort Korsets Tegn for sin Pande og sit Bryst, og da havde Russeren ladet ham gaa. — Tsjiangs Hjem undgik helt Russernes Besøg. — Bud fra Olesen og Vyff i Sjujang; de have det godt. Mandarinen stiller sig venligt. Stationen omtrent i samme Tilstand som Da-gu-san, og dog den Forbel, at ingen Soldater have boet der, og Værelserne ere som Følge deraf mindre smudsige. En Kasse Smør og en Kasse Mælk, som vare gravede ned i Haven, fandtes igen. — De Kristne fra Bistationen Su-tse-gov have været inde at besøge dem.

Bolwig er ved at faa Muren om Huset istandsat, ligeledes faa Kangerne ud af Værelserne. Han har faaet tilbageleveret det ene Bind af Giles' store kinesiske Leksikon.

Foruden disse gode og livlige Efterretninger fra vor kinesiske Missionsmark skal der endnu gives den Meddelelse, at der er ikke taget Returbillet for Ellen Nielsen. Hun har ganske vist selv i et i Missionsbudet trykt Brev meddelt, at der var taget Returbillet, fordi dette var paatænkt; men Bestemmelsen blev forandret, da Bolwig tog Billetten i Sjanghai, idet han da kun løste enkelt Billet.

T. Løgstrup.

Fra det moderne Sjæleliv.

Folk skal nu engang have en Tro, og for den tildels uvidende Masse skal det helst være en haandgribelig let tilgængelig Tro, der i nogen Maade stemmer overens med Sjælens naturlige Tilbøjeligheder. Den kristne Tro er for Begynderen tung og unaturlig; den daglige Afdøen fra det kære naturlige hjemlige „Jeg" er slet ikke tiltalende og komplet urimeligt for det naturlige Menneske, der saa at sige ingen Religionsundervisning har haft. Deraf kommer vel den stormende Lykke en Mand som Ingersoll kunde gøre. Han er jo saa fornuftig, saa helt ud menneskelig. „Hvilken Uretfærdighed — Urimelighed, at jeg, der har levet et humant Liv, sørget for min Familie, betalt min Gæld og levet i Fred med mine Medmennesker, at jeg skulde brændes op mellem Djævle, fordi jeg tvivlede paa Historien om den levende Jonas i Hvalfiskens Mave — det er jo en djævelsk Religion."

Saadan hørte jeg en Ingersoll-Mand meget begejstret udtale sin Mening om Bibelens standaløse Lærdomme og Guds (?) urimelige Egenkærlighed. Manden kendte ikke det første Bogstav af den kristne Tros Grundsætning, og Ingersolls „humane" Optræden mod Bibelens grusomme Gud fandt han fornuftig, ja den højeste Fornuft. Kendte han Bibelen? nej, selvfølgelig ikke — men Ingersoll havde hjulpet ham til at kritisere den. Og Ingersoll har Tusinder af Tilhængere lig denne.

Hvor kan nu Mennesker lade sig blinde af noget saa overfladisk, ja ligefrem latterligt for Folk, der studerer deres Bibel.

Ganske simpelt, fordi de har savnet den kristelige Opdragelse, der, foruden at lære os sand Bibelkæsning, tillige underviser os om, at vor Gud er en uendelig stor, herlig Gud, hvis Veje er saa langt over vor Fatteevne, som Himlen er over Jorden. Den lille Menneskemyre, Ingersoll, med samt hans Tilhængere, vil forstaa — med deres Fornuft gaa til Bunds i Guds evige Plan med Menneskeslægten!

Ja, men det er da latterligt. Og skulde man tro, at disse „Blomster" af Menneskeslægten med deres frie Tanke kunde nøjes med en saa lille Gud, som kunde rummes i Menneskehjernen. Det er omtrent som den blinde Regnorm, der vil nægte Tilværelsen af det Menneske, der kan knuse den under sin Fod, bare fordi den ikke kan se det.

Men en endnu afskyeligere Form af Menneskelære er det bespottelige Sammenfurium af den berygtede Dowie. Hans „Zions Tempel" fyldes af store Skarer, der med spændt Opmærksomhed og lejlighedsvise ivrige Bekræftelser lytter til hans „Prædiken".

I en af disse holdt forleden i Chicago, kom han med den forbavsende Erklæring, at Jesus Kristus havde langtfra sagt og gjort alt, hvad der burde siges og gøres, og han, Dowie, havde en stor Mission at fuldføre, ligesom man heller ikke altid ubetinget kunde følge Jesu Ord. Denne sidste Erklæring faldt dog lidt tungt for Brystet af Tilhørerne, men Dowie var Situationen voksen. „Fordi Kristus var fattig," begyndte han med brølende Stemme, „skulde jeg derfor gaa hen og give al min Ejendom bort, og laste Hustru og Børn paa Gaden?" „Nej, nej!" lød det begejstret fra Tilhørerne, som nu fik fast Grund under Fødderne.

„Fordi Kristus lod sig korsfæste, skulde jeg gaa hen og lade mig korsfæste —?" „Nej, nej," og saaledes videre. — Apostlene var heller ikke altid tilforladelige, hvilket han ligeledes bevistе til Tilhørernes Tilfredshed.

Til andre Tider kan Dowie imidlertid være meget bibelfast. Saaledes forklarede han i et Møde i Chicago den 7. Juli, hvorledes Autoriteterne søgte at fængsle ham for adskillige tvivlsomme Punkter i hans Administration af Zions nye Hospital. „Men tror I," spurgte han, „at Gud vil lade dem fængsle mig? Eller at et Fængsel kan holde mig? Nej, jeg er ikke bange for deres menneskelavede Love, saalænge jeg holder Guds Lov. Gud beskytter altid dem, der ikke overtræder hans Bud.

Han mindede dem saa om Daniel i Løvekulen, om de tre Mænd i den glødende Ovn. „Saaledes," sluttede han, „værnede Gud i de gamle Dage om sine Apostle, der vovede at helbrede uden Medicin; er mon hans Kraft rinere i Dag end da? Nej, Tilhørerne vare enige med ham.

Man maa nødes til at antage, at kun aandelig blinde, døve, ja døde Mennesker, kan finde Tilfredsstillelse i sligt Humbug; men den dybeste Grund ligger igen i Menneskets alvorlig hvilende, om end ofte ubevidste Trang, til et aandeligt Liv, eller er det ikke Sjælens medfødte Higen mod dens Ophav, Gud, der gør religiøst uoplyste Mennesker til saa let et Bytte for saakaldte kristelige Vindspillere, og Humbugsmagere, eller for saadanne, der i Ligheд med Ingersoll vil stille Sjælen tilfreds med Gudsfornægtelse. Sig saa, at den kristelige Børneskole, at stadig vedholdende Prædiken af det rene Guds Ord er unødvendigt, eller at sand religiøs Oplysning kan drives for vidt. ***

Dansk-Amerikansk.

Kong Christian og Præsident McKinley. Washington, Juni 26. — Den amerikanske Gesandt i København, Swensson, har under sit Ophold her overbragt Præsident McKinley Hs. Maj. Kongen af Danmarks hjertelige Lykønskning til Mrs. McKinleys Helbredelse.

Paa Jagt efter en Formue. Sioux City, Juli 5. — For nogle Aar siden, da Alaska Opbidselsen først begyndte, afrejste et lille Selskab herfra under Ledelse af en Dr. J. M. Henry til Alaska for at søge Lykken. Blandt Deltagerne var en Mand ved Navn Hans Andersen, der skulde være Kok, og en velstaaende Kreaturhandler Joseph Kaas. De kom ogsaa meget godt til Alaska, men med Helbet var det saa som saa. Efter nogle Maaneders forgæves Omflakken og Søgen efter Guld, opløstes Selskabet, og de fleste af Deltagerne rejste hjem.

Den eneste, der blev tilbage, var Hans Andersen. Han var en Gang kommen til Alaska, og han vilde ikke rejse hjem med uforrettet Sag. Saa forsynede Joseph Kaas ham med saakaldte „Grubstakes", det vil sige Levnetsmidler, Værktøj og hvad der ellers hører til en Guldgravers Udrustning, til en Værdi af 1400 Dollars.

Nu er Andersen bleven en stor Mand deroppe og ejer mindst 500,000 Dollars. Det er ikke saa meget som Guldgraver, endskønt han ogsaa ejer nogle „Mining Claims", men han har slaaet sig paa Hotelforretningen, og i den lille By Ketchican ejer han Hotellerne, Saloonerne, ja, endogsaa hele Havneanlægget. Allerede for over et Aar siden sendte han Bud efter sin herværende Kæreste, og de blev gift i Alaska. Nu forbereder Kaas sig paa at gøre Krav paa sin Part af Andersens Rigdom, og sammen med sin Sagfører er han i disse Dage afrejst til Alaska. Det er nemlig en Regel, at den Mand, som forsyner en anden Mand med „Grubstakes", skal have det halve Udbytte af, hvad denne Mand erhverver sig. Uden Tvivl vil denne Regel være gældende med Hensyn til Andersens Mineejendom, derimod er det dog nok tvivlsomt om Kaas kan faa Part i, hvad han ivrigt befidder.

„D. D. Pioneer".

En af vore fremragende Landsmænd. Carl Fischer Hansen, der fornylig besøgte Omaha, er en af de Danske, der har gjort „Karriere" her i Amerika. „D. D. Pioneer" skriver saaledes om ham:

Carl Fischer Hansen er en forholdsvis ung Mand, idet han ikke endnu er fyldt 33 Aar. Kun i faa Danskes Lod er det faldet herovre at opnaa en større Stilling end den han beklæder, idet han, som tidligere omtalt, er indtraadt som Kompagnon i et af de største og mest betydelige Sagfører-Firmaer i Amerika, nemlig det bekendte „Des Paspos Brothers", New York, om hvilket det blev paastaaet for nogen Tid siden, at det i en eneste Forretning erholdt et Salær paa $700,000. Det Sagfører-Firma, hvori vor unge Landsmand er indtraadt, er saaledes bl. a. Sagførere for „American Sugar Trust", „The Cramp Ship Yards", „American Thread Trust" o. s. v.

Det er kun 6 Aar siden Fischer Hansen begyndte som Advokat i New York, men i denne Tid har han bygget op en meget betydelig Virksomhed. Det var en kort Tid derefter, at han blev gift med den eneste Datter af en af New Yorks større Millionærer, og nu tog den unge Mand med fornyet Kraft fat i sin Virksomhed. Hans Ambition var den at blive en stor Sagfører og han arbejdede Dag og Nat for dette Maal, og længe varede det ikke, før man fra alle Sider blev opmærksom paa ham. Han vandt den ene store Sag efter den anden. Hans Held og Rigdom forblændede ham ikke. Han glemte aldrig, at han var dansk og var udgaaet fra et lille Hjem. Hans betydelige Kontorer i 55 Liberty St., blev en Slags Institution, hvortil hans Landsmænd strømmede for Raad og Daad, og han ydede altid beredvilligt, ydede uden at spørge, om de, der kom til ham, havde Penge eller ikke. For dem, der ikke havde det, var han maaske kun saa meget mere beredvillig. Han er liberal og godhjertet som de færreste, og han er, som sagt, vedbleven at være Dansk.

Det er en glimrende Karriere han har haft i denne forholdsvis korte Tid, og vi, der har lært ham at kende, lært baade hans Kundskaber som Sagfører og hans Værd som Menneske, vi tør sikkert spaa denne Mand en stor Fremtid, og lad os haabe derpaa, thi megen Velsignelse vil sikkert deraf følge for hans Landsmænd.

I hans Kontor er allerede ansat to fremragende danske Jurister, og tillige har han knyttet Forbindelser, ikke alene i Danmark, men ogsaa i Norge og Sverrig, hvor han bl. a. vil være repræsenteret ved Advokater i København, Kristiania, Bergen, Stockholm, Göteborg og Malmø.

Fest for gamle Settlere. I Kolzes Grove, Dunning, skal der Søndagen den 14. Juli afholdes en Fest for gamle danske Settlere over hele Landet, og til de tre ældste vil der blive uddelt Medailler, hvilken Ceremoni Mayor Harrison fra Chicago har lovet at overtage. Festen arrangeres af Dansk Alderdomshjems Forening.

Elith Reumert. Den danske Skuespiller, Elith Reumert, kommer den 14. Juli til Omaha og skal give en Aftenunderholdning paa Washington i Chicago.

„Et længe følt Savn". I en Artikel fra Dannevirke, omhandlende mulige, mere fyldestgørende Bindeled mellem Danmark- og Amerika-Danskere, skriver Hr. Jon Petersen fra København blandt andet følgende:

Jeg vilde ønske, at en eller anden dansk Amerikaner vilde give os en historisk topografisk Skildring af vore Landsmænds Liv og Kaar i Amerika og de Egne, de bebor.

Kristian Østergaard har jo skrevet en ganske god Afhandling om Fristaterne i det geografiske Værk „Lande og Folk"; men Lærerne ved vore Skoler her hjemme klager over, at de ingen Steder kan hente fyldig og paalidelig Oplysninger om de danske Egne og det danske Folk i Amerika. En saadan Bog, skrevet i Stil med Marius Sørensens: „Danmark" — vilde sikkert finde god Modtagelse herhjemme. Et „længe følt Savn" vilde blive stillet og Oplysningen vilde øge Interessen her hjemme for „dem derovre".

Fra Kimballton, Ja. Pastor Dorph, der har haft Vacanceaaret i Kimballton i Sommer, er rejst hjem til Danmark for at hente sin Brud, og ventes saa tilbage at overtage Ledelsen af Nysted Højskole.

Dødsfald. Marinette, Wis. Laurits Scheldt, der i den senere Tid har opholdt sig som Patient paa Passavant Hospitalet under Doktor Fengers Behandling, er afgaaet ved Døden. Han led af Nyre og Blæresygdomme.

Paa Besøg. Pastor Ericksen ved den danske Kirke i Chicago, og Hustru, er afrejst til Danmark paa Besøg. De ventes tilbage i Oktober Maaned.

Pastor Vig, Elk Horn, Ja., ventes tilbage fra sin Danmarksreise i en meget nær Fremtid.

Forhindret af Sygdom. Pastor Petersen, der havde taget imod Kald fra Menighederne i Diamond Lake og Argo, har paa Grund af Sygdom maattet sende Bud, at han ikke kommer til Amerika. „Dann."

Medlemmer af den danske Kongefamilie i Amerika. Hvis man tør tro de amerikanske Aviser, faar vi, det vil sige de Forenede Stater, næste Sommer Besøg af Prins Christian, Kronprinsens ældste Søn og Landets vordende Konge, samt Prins Carl med Hustru Prinsesse Maud. Foreløbigt er det dog vist blot et Rygte.

Agenter ønskes.

Til at forhandle danske Bøger, Kort, Billeder o. s. v., rundt omkring i alle danske Settlementer i De Forenede Stater. God Rabat gives. Kun paalidelige Folk antages og helst saadanne, som er interesserede i Udbredelsen af gode danske Bøger blandt vore Landsmænd i Amerika. Skriv til os om nærmere Oplysninger og Betingelser.

Danish Luth. Publ. House,
Blair, Nebr.